

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghostwriter, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Gij zot

Het moet het jaar 1992 zijn geweest. Jouw pennenlikker – bouwjaar 74 – was hoop en al 18 winters jong en zo maagdelijk als ene Maria vóór d'r onbevleete ontvangenis. Tijdens die studentenjaren kluste ik bij in het hipste café van mijn geboortedorp. Een plek waar alleen maar exquisite muziek werd gespeeld. De patron, Marc, heeft mij in belangrijke mate gevormd. Hij bracht mij in aanraking met jazz, met fotografie, met 'exotische' gerechten als ceviche, met schoonheid allerhande kortom. Alleen Marcs passie voor voetbal is niet besmettelijk gebleken.

Ik denk te mogen stellen dat ik een graag geziene barman was. Als ik gebeurlijk nog eens in mijn geboortedorp kom, zijn er nog altijd mensen die mij herkennen als het gezicht dat destijds achter de toog stond. Een gaste die af en toe opdook was ene Linda (of Nicole, daar wil ik vanaf zijn). Een lerares uit Dendermonde die 12 kilometer verder te pintelieren ging, in casu in mijn geboortedorp. Linda (of Nicole) was een vamp zoals ik er nooit meer één ontmoet heb. Altijd stilettohakken, een minirok die met moeite haar bips omvatte en een doorschijnende blouse (witte, frivole beha uitdrukkelijk zichtbaar). Dress code: diep gedecolleteerd, zodat iedereen ruim inkeek kreeg op haar twee érg doorslaggevende argumenten. Ze was wat we vandaag een milf zouden noemen. Of gezien mijn en haar leeftijd toen eerder een cougar. Ze wierp me altijd zweole blikken toe. Zo uitdrukkelijk dat ze zelfs voor het onzekere jongetje dat ik was niet mis te verstaan

waren. De heilige maagd in mij werd er ongemakkelijk van. Ze was te veel vrouw en ik nog te veel kind. Op een zaterdagnacht verliet ik na het einde mijner werkzaamheden het pand. De patron zou zich ontfermen over de paar café-gasten die er nog zaten. Zo ook Linda (of Nicole). Maar dat was buiten die wulpse tijger gerekend. Zij hees zich ijlings in een bontjas en kwam mij achterna. Op het marktplein werd ik plots van achteren bij mijn arm gegrepen. Ik draaide mij om en keek recht in de hongerige ogen van de hoogblonde vamp. Ze duwde haar borsten vooruit en trok mij tegen zich aan. Haar tepels priemend tegen mijn naïeve borstkas.

Ik: blinde paniek. "Kom je mee?", vroeg ze. "Mijn auto staat wat verderop. Ik wil je neuken." Ik: pure doodsangst ondertussen. Ik vermoed dat de maan verbleekte bij de grauwe kleur van mijn gelaat. "Ben je gek?", stamelde ik. Dat was geen retorische vraag. Ik rukte mij los en zette het op een lopen. Ik spurte het marktplein af, een straat in, een steenweg over en weer een andere straat in. Zonder omkijken. Alsof er écht een tijger achter mij zat.

De volgende dag vroeg Marc mij knipogend of ik genoten had van mijn wilde nacht. "Hot?"

"Not!", zei ik. En dat ik gevlucht was. Met de snelheid van het licht bovendien. Daar had hij maar één ding op te zeggen: "Gij zot!" ■